

Arrest

nr. 289 050 van 17 mei 2023

in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 maart 2023.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. VAN ROSSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Nigeria, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, ingediend op 9 september 2019, nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoeker niet aantoonde een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging te koesteren in zijn herkomstland. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming volhardt verzoeker in het vluchtrelaas dat hij in zijn eerste beschermingsverzoek uiteenzette. Hij verwijst naar de algemene situatie in Nigeria en stelt dat het er niet veilig is voor hem. Verzoeker legt geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af, maar legt via emailbericht van 7 juli 2022 het volgend document neer: een arrest van de high Court of Justice Edo State in the Benin criminal Division Holden at Benin City van 10 oktober 2014.

Ter staving van zijn huidig verzoek voegt verzoeker aan zijn verzoekschrift kopieën van screenshots toe van een gesprek op de sociale media, alsook een slecht leesbaar document getiteld "A medical certificate of cause of death".

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker geweigerd werd door het CGVS omdat hij niet heeft aangetoond een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging te hebben. Hij verwees louter naar de algemene situatie in zijn herkomstland en naar twee incidenten aldaar uit het verleden. Het eerste incident betrof zijn arrestatie op de bus in 2012 en daaropvolgende mishandeling en opsluiting in de gevangenis die uiteindelijk resulteerde in een eerlijk proces met vrijspraak van verzoeker. Over het andere incident, namelijk problemen met de andere jongeren over een gemeenschappelijke vriendin, oordeelde het CGVS dat deze problemen van gemeenschappelijke aard waren en niet onder het Vluchtelingenverdrag vielen. Tegen deze weigeringsbeslissing van het CGVS werd er geen beroep aangetekend zodat de beslissing definitief en vaststaand is geworden.

(ii) het huidig verzoek van verzoeker op de motieven steunt die hij aanhaalde in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek. Hij legt geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af, noch brengt hij nieuwe bewijsstukken of documenten aan.

(iii) het eerder voorgelegde beslissing van de Nigeriaanse rechtbank in zijn zaak uit het jaar 2012 geen betrekking heeft op het huidig verzoek maar eerder een bewijs vormt van zijn verklaring over zijn vrijspraak in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek;

(iv) op basis van actuele landeninformatie de verwerende partij aangeeft dat de er in Nigeria actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die de verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek, dat zij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Waar verzoeker in het kader van onderhavig, tweede verzoek om internationale bescherming volhardt in zijn vluchtrelaas zoals hij dit uiteenzette in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat deze vluchtmotieven reeds eerder door hem werden beoordeeld waarbij werd besloten aan verzoeker noch een vluchtelingenstatus, noch subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad stelt, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat tegen deze beslissing geen beroep werd ingesteld zodat de beoordeling van de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek definitief en vaststaand is.

7. Verzoeker kan bezwaarlijk ernstig volhouden dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn verklaringen in het kader van zijn huidig verzoek gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing. Verzoeker laat echter na te verduidelijken aan welke verklaringen in concreto de commissaris-generaal voorbij is gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Hij stelde immers terecht vast dat verzoeker naar aanleiding van huidig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd, noch nieuwe stavingstukken heeft aangebracht. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op individuele wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat zijn familie sinds zijn vertrek uit het land nog steeds bedreigingen ontvangt doch blijft in gebreke deze bewering met concrete bewijzen te staven. Deze verklaringen van verzoeker liggen bovendien volledig in lijn met de verklaringen van de vluchtrelaas dat hij tijdens zijn voorgaand verzoek uiteengezet heeft en dat reeds tijdens dit voorgaand verzoek ongeloofwaardig werd bevonden. Dit kan aldus geenszins volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen. Dat hij bijkomend een aantal verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van de reeds eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen, kan aldus geenszins volstaan om aan te tonen dat er nieuwe feiten of elementen aan de orde zijn of door verzoeker worden voorgelegd in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Weliswaar voegt verzoeker aan zijn verzoekschrift enkele documenten toe maar laat na enige uitleg hierover in zijn verzoekschrift te verschaffen. De Raad kan enkel vaststellen dat de thans voorgelegde documenten grotendeels screenshots van communicatie op de sociale media betreffen tussen personen waarbij de identiteit van de betrokkenen onduidelijk is. Bovendien, zelfs indien er bewijswaarde aan deze documenten zou worden gehecht, kan hieruit geenszins afgeleid worden dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in zijn herkomstland in die zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenrecht. Ook het document, overlijdensakte van Ajayi Elvis, doet aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Dit betreft immers slechts een slecht leesbare kopie van het document die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontbeert. Daarenboven licht verzoeker in zijn verzoekschrift niet toe wie deze persoon is en welk verband dit overlijden heeft met zijn voorgehouden vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Nigeria. Daarnaast geeft het geen enkele staving voor de voor verzoeker naar voor gebrachte redenen waarom hij gevlucht zou zijn uit het land.

Waar verzoeker poneert dat zijn familie in Nigeria reeds klacht zou hebben neergelegd naar aanleiding van de bedreigingen dient te worden opgemerkt dat verzoeker opnieuw in gebreke blijft zijn betoog met de nodige bewijzen te staven.

9. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de deelstaat Edo geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de vernoemde deelstaat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist voorgaande analyse en betoogt dat de commissaris-generaal niet afdoende motiveert waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming, doch brengt in voorliggend verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

10. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen lijken te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker lijkt evenmin aangetoond te hebben dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen lijken hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin te kunnen leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

13. Het middel lijkt ongegrond."

2.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

2.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 april 2023 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1543 legt de eed af en tolkt Engels.

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

De verzoekende partij stelt dat in de beslissing wordt aangegeven dat in Nigeria geen sprake is van een algemene onveilige situatie doch is er sprake van een persoonlijke onveilige situatie.

Meneer [A.] betrad een voertuig, waarna bleek dat zich hier overvallers bevonden. Meneer [A.] werd door de politie gezien als een van hen en werd overgebracht naar het politiebureau voor verder onderzoek. Na een proces werd meneer vrijgelaten.

Na dit voorval werd meneer meerdere keren bedreigd met de stelling dat hij en zijn familie vermoord zouden worden. Hij zou, volgens de beweringen, een lange en pijnlijke dood sterven als ze hem wisten te vinden. Ook werden zijn familieleden hieromtrent bedreigt.

De verzoekende partij geeft verder aan dat ze haar zochten, dat ze haar oom gedood hebben en dat ze sindsdien voor haar leven vreest. Nigeria is geen land waar je wilt leven als er een politieke crisis is.

Tot slot stelt de verzoekende partij dat haar dochter astma heeft en zij voor haar moet zorgen. Ze heeft dit pas een maand geleden vernomen."

Door een loutere herhaling van haar vluchtrelaas gaat verzoekende partij niet, laat staan concreet, in op, doch geheel voorbij aan de in voormelde beschikking opgenomen grond waarin omstandig wordt ingegaan op en geoordeeld wordt over die door de verzoekende partij aangehaalde vrees. Met een dergelijk algemeen betoog, waarbij ze niet (concreet) op de beschikking ingaat, slaagt zij er niet in hierop een ander licht te werpen.

Wat betreft de verklaring van de verzoekende partij op de terechtzitting dat haar oom in Nigeria vermoord werd en dat zij sindsdien voor haar leven vreest merkt de Raad op dat de verzoekende partij ter staving hiervan geen documenten aanbrengt, noch verschaft zij hierover meer gedetailleerde informatie. De Raad kan dan ook niet anders dan besluiten dat dit een blote bewering betreft. Daarenboven bouwt de verzoekende partij hiermee voort op een reeds ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog stelt dat haar dochter astma heeft en dat zij voor haar moet zorgen wordt opgemerkt dat de medische problemen van haar dochter, hoe betreurenswaardig dat ook is, an sich echter geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming. Evenmin ressorteren medische problemen onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS